

Thương Cha trọn một đường cày

● Kính dâng bố nhân "Ngày của Cha"

Năm học lớp nhì, vì muốn bảo vệ danh hiệu hạng nhất hàng tháng ở trong lớp, ngoài việc chăm chỉ học trên lớp, tôi muốn rèn luyện thêm ở nhà hai môn toán và tập làm văn cho thật giỏi. Hồi đó không có dạy thêm học thêm như bây giờ, sách tham khảo cũng ít, phải tốn tiền mua. Chính vì thế, ngoài thầy dạy trên lớp, ở nhà bố chính là thầy dạy kèm cho tôi. Bài tập làm văn, bố dạy cần viết đúng chính tả, phải lưu ý lỗi như điệp từ, dấu chấm câu, bố cục lủng củng... Bài viết nào của tôi khi làm xong trên giấy nháp, được bố sửa chữa và phân tích kỹ càng, rành mạch. Toán thì bố dạy phải cẩn thận khi làm các phép tính, phải xem lại kết quả trước khi gộp bài cho thầy. Có những bài toán khó, thầy cho buổi sáng, buổi chiều phải làm xong (hồi đó học ngày hai buổi). Tôi đã cố gắng làm mà không giải được, ngồi khóc rãm rức, bố đang nằm ngủ trưa cũng phải thức dậy, ngồi xem và giảng giải cho tôi hiểu, xong rồi thì đã mất giấc ngủ và đi làm luôn cho kịp giờ.

Lễ phát thưởng năm đó, tôi ở trong số những học sinh lãnh phần thưởng ưu hạng của trường Nam và Nữ tiểu học Long Xuyên, được tổ chức tại phòng khánh tiết của trường Nam tiểu học Long Xuyên. Tôi thấy bố đứng ở dưới sân khấu, nhìn lên khi nghe xướng tên của tôi ra nhận phần thưởng, ánh mắt tự hào và hân hoan với

mọi người xung quanh. Đó chính là thành quả mà bố đã ra công chăm sóc cho tôi. Khi có gia đình, theo gương bố, tôi cũng dạy thêm cho hai con ở nhà như vậy, kết quả là Tường Vy có thành tích học tập xuất sắc hơn cả ba hồi nhỏ. Những bài của tôi được đăng trên báo, nhận được lời khen từ thầy cô, bạn bè, người thân. Tôi chỉ nói đó là nhờ sự dạy dỗ của bố hồi tiểu học, tạo nền tảng vững chắc cho mình khi viết văn, viết báo.

Ở trong nhà, mọi sự chi tiêu đều do mẹ nắm giữ, quản lý, bố ít khi tham gia vào việc này. Nhưng lớn lên khi học trung học, lúc nào túng ngặt quá mà biết tính mẹ chi ly lắm, đành phải chạy đến phòng bố làm việc ở Ty tiểu học, xin sự trợ giúp "ngoài luồng" mà chỉ hai bố con biết thôi. Lớn lên khi vào trung học, bố chính là người dẫn anh em chúng tôi đi đóng giày, may quần áo. Trong cuộc sống, bố dạy phải luôn kiên nghị, nhất là đàn ông con trai, không được khóc khi gặp khó khăn, bố không thích như vậy. Và quả thực tôi chưa thấy bao giờ bố yếu lòng mà khóc, vì vậy cũng phải cố nén bồ ngoài cho ra vẻ cứng rắn.

Viết lại những hồi ức này, mang tâm tình của một trong số bảy người con của bố mẹ, chứ không phải vì mình được thương yêu hơn các anh em khác trong gia đình, tôi chỉ muốn lúc nào mình cũng là đứa con nhỏ bé dưới mắt của bố như khi còn trẻ thơ, luôn cần sự che chở giúp đỡ của Người. Mẹ tôi mất đã được 26 năm, từng ấy năm bố sống đơn thân chỉ hết lòng vui vầy cùng con cháu. Bản thân tôi về chữ hiếu nhận thấy có những thiếu sót về bốn phận đối với bố mẹ, chỉ ân hận là mẹ mất hơi sớm, chưa kịp hưởng được niềm vui sướng mà lại chịu quá nhiều khổ đau, về thể xác cũng như tinh thần, thiếu thốn trăm bề.

Có lúc ngồi nói chuyện với tôi, bố nhắc lại chuyện xưa, kỷ niệm về mẹ của tôi, thời gian khó

khăn của gia đình, nhất là sau năm 1975, từ một công chức ăn trắng mặc đen, phải làm đủ nghề để mưu sinh nuôi gia đình, làm ruộng, công nhân hằng nước mắm, đánh máy chữ thuê... Bố nói có lúc mình sám hối, vì hồi đó sao không biết làm giàu, để bây giờ con cái nghèo khổ, không bằng ai nê sinh ra mặc cảm. Rồi bố nói trong ứng xử mình cũng có những sai lầm với con cái, chỉ xin được sự tha thứ... và khóc (!). Tôi an ủi bố, nói rằng bố mẹ đã ban cho chúng con nhiều điều lớn hơn, đó là niềm tin và nghị lực sống, được truyền lại cho đến con cháu bây giờ. Bố chẳng phải có gì mà băn khoăn, tự dằn vặt mình cả. Dù lúc nào và ở nơi nào, bố vẫn tỏa sáng trong chúng con, vì sự hy sinh, tận tụy của bố đối với gia đình, điều này lớn hơn tất cả mọi sự ty hiềm, hiểu lầm về bố. Điều tôi tự hào nhận thấy đối với bố, không phải riêng người thân trong gia đình, dòng họ, mà người ngoài cũng rất thương yêu, tràn đầy tình cảm đối với bố. Nhất là những người con đỡ đầu của bố, phải nói là đối xử rất lẽ nghĩa và chân tình như cha con ruột.

Thương cha trọn một đường cày/Vì con nhận hết đắng cay phần mình. Cuộc đời của bố tôi có nhiều gian khổ, vất vả hơn là sung sướng, an nhàn. Còn trẻ thì phải nuôi em nhỏ thay cha mẹ mất sớm; có gia đình thì chỉ một

thân một mình gồng gánh việc mưu sinh, có con thì cũng hết lòng chăm sóc, lo toan; đối với tha nhân thì luôn bác ái, yêu thương. Tôi nhớ hồi sắp thi tú tài I, bị cảm mạo, mẹ không yên tâm, bảo với bố phải chở tôi đi khám bệnh ở một phòng thuốc đông y. Gần đây khi anh Dũng phải mổ tai giữa, tuy có vợ con chăm sóc chu đáo, nhưng bố cũng phải cất công đi đến tận nơi, vào bệnh viện thăm thì mới an tâm. Năm học lớp 10, Tường Vy bị bệnh, ông nội đến nhà thăm, gửi cho quà, ra về lại cho tiền bảo cứ ăn uống cho đầy đủ, đừng học nhiều quá sinh bệnh. Và còn biết bao lần bố cứ phải trăn trở, thương cảm vì con, vì cháu khi gặp khó khăn, hoạn nạn. Bố đã thay cả phần của mẹ khi đã khuất bóng, nhiều khi chẳng nghĩ đến bản thân mình ra sao. Ở một nơi nào rất xa, có lẽ mẹ cũng xót xa khi thấy bố ở vào những tình cảnh ngang trái, nhưng có lẽ cũng tự hào vì tình chung thủy với mẹ, tận tụy hết lòng vì con cháu.

Thương bố thì đứa con nào trong gia đình cũng thương; đổi lại thương con thì bố chia sẻ đồng đều, chẳng ai nặng ai nhẹ, nhiều hoặc ít. Bản phận làm cha bố đã chu toàn, chúng con chỉ muốn noi gương theo bố, người Cha đã ban tặng cho các con, các cháu mình những điều mà tất cả vàng bạc châu báu của thế gian đều không có được.

Tôi biết thời gian bố còn ở trên cõi đời này không được bao lâu nữa, vì vậy phải luôn tỉnh thức và chấp nhận qui luật sinh, lão, bệnh, tử, mà làm người ai cũng không thể tránh khỏi. Tôi vẫn luôn chuẩn bị cho mình cuộc chia tay với bố, để đừng phải thảng thốt, bất ngờ vì sự việc sẽ xảy ra trong tương lai. Dẫu biết rằng "Đôi khi ta thấy cội già vô dụng/Nhưng khi cây rụng rồi ta lại thấy bơ vơ". Chỉ duy nhất một điều mà

hằng đêm tôi vẫn cầu nguyện "Cúi xin Chúa ban cho bố của chúng con được ơn trông cậy, bền đỗ cùng Chúa cho đến hơi thở cuối cùng; xin ban cho sức khỏe để được an hưởng vui vầy cùng con cháu. Xin Chúa cho anh chị em chúng con luôn thương yêu, hòa thuận với nhau, con cháu thảo hiền theo gương ông bà cha mẹ". Cầu xin những điều này tôi chỉ muốn nói thay lời của bố, trước khi lìa khỏi cõi tạm này, để thanh thản ra đi, không luyến tiếc những gì là vật chất tạm bợ, mà chỉ mang theo tình thương vô bờ, chưa bao giờ phai tàn khi đã hy sinh, thương yêu và hết lòng vì gia đình, vì con, vì cháu.

Ngô Lâm Viên

32 XUÂN ẤT MÙI 2015

Chiếc áo xanh

Trên chuyến xe Miền Tây đi Thành phố
Lòng bồi hồi gấp lại chiếc áo xanh
Màu áo ngày xưa mỗi khi hò hẹn
Em thường mặc vào cho đẹp lòng anh.

Từ đất nước không còn chinh chiến nữa
Ta quen nhau thơ thẩn góc sân trường
Tương lai mình mờ dần theo bóng tối
Nên tìm quên trong ngày tháng yêu đương.

Bâng khuâng anh cùng em soạn giáo án
Đôi tay dài thơm mái tóc trầm hương
Ôi sóng mắt đưa hồn người lãng mạn
Tình mặn nồng trăng gió cũng vấn vương.

Ngày lên lớp, cuối tuần đi lao động
Con kính ta đào nước có chảy qua?
Đêm về đến lớp Bình dân học vụ
Quên nhạc nhàn bên chiếc bóng Hằng Nga.

Em còn nhớ Xương, Sơn và Liên, Nguyệt
Cặp ba người cứ mãi khúc liên hoan
Dâu ai biết mình cười trong nước mắt
Khi cuộc đời là những nỗi trái ngang.

Rồi một hôm, theo dấu chân định mệnh
Lặng lẽ lên đường bỏ lại quê hương
Xa người thân yêu không lời từ biệt
Ôm trái tim tan nát mỗi bước đường.

Ta mất dấu nhau kể từ dạo đó
Tìm lại lối xưa, người đã xa rồi
Có khi nào tình cờ mình gặp lại
Chiếc áo xanh tha thiết mãi một đời.

Long Xuyên, 15/7/2014

Vân Phi